

ἡ ἀσφυξίας, ἐνῶ οἱ ἄνδρες μεταχειρίζονται συνήθως τὴν ἀγγόνην ἢ τὸ πιστόλιον, τινὲς δὲ, οἱ γενναϊότεροι, τὸ ἐγχειρίδιον.

Τοιαῦτα τὰ ἐξαγόμενα τῆς πενθίμου στατιστικῆς.

II.

ΚΥΝΟΣ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ

Τῆς εὐφυΐας καὶ νοημοσύνης τῶν κυνῶν πολλὰ μέχρι τοῦδε ἀνεφέρκαμεν παραδείγματα. Ἴδου δὲ καὶ ἄλλο ὅπερ μαρτυρεῖ οὐ μόνον τὴν δξύνουσαν τοῦ καλοῦ ζῶου, ἀλλὰ καὶ τὴν λεπτότητα τῆς ἀκοῆς αὐτοῦ:

Πρὸ τινων ἐτῶν εἰς τῶν αὐτοσχεδίων ἐκεινῶν μουσικῶν, τῶν διατρεχόντων τὰς ὁδοὺς εἰς πορισμὸν τῶν τοῦ βίου, γέρον καὶ τυφλὸς, περιήρχετο τὸ Λονδίνον ὀδηγούμενος ὑπὸ κυνὸς καὶ φέρον μουσικὸν ὄργανον, εἶδος ἀρμονίου, δι' οὗ ἐπαιξε διαφόρους δημοτικὸς σκοποὺς, οἵτινες ὡς γνωστὸν ἀποτελοῦσι πάντοτε τὸ πρόγραμμα τῶν ὑπαιθρίων τούτων *τρουβαδούρων*. Ὁ κύων ὠδήγει αὐτὸν ἀσφαλῶς εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Ἄστεως, χάρις δ' εἰς τὴν φιλανθρωπίαν τῶν διαβατῶν, οἵτινες ἔριπτον κερατῖά τινα εἰς τὸν δίσκον αὐτοῦ, ὁ πλάνης μουσικὸς καὶ ὁ πιστὸς αὐτοῦ σύντροπος ἐπήρουν εὐκόλως εἰς τὰς καθημερινὰς τοῦ βίου ἀνάγκας.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ γέρον, κεκμηκῶς ἐκ τῶν δρόμων τῆς ἡμέρας, ἐστάθη εἰς τινα ἀπόκεντρον γωνίαν, ἐνθα ἀπεκοιμήθη· ὁ σύντροπος αὐτοῦ δὲν ἐβράδυνε νὰ τὸν μιμηθῆ, καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ ἡσυχία καὶ ἡ σιγὴ εἶχον διαδεχθῆ τὴν ταρχῆν καὶ τὸν θόρυβον τῆς πόλεως, καὶ οὐδὲν ἦλθε νὰ ταράξῃ τὸν ὕπνον αὐτῶν, οἱ δύο φίλοι ἐκοιμήθησαν βαθεῶς ἐπὶ μακρὰς ὥρας. Ἄλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ θλίψις αὐτῶν ὅτε ἐξυπνήσαντες εἶδον ὅτι τὸ ὄργανον εἶχε γείνει ἄφρανον, τὸ ὄργανον, ὅπερ ἦτο τὸ μόνον μέσον τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν. Τί νὰ κάμωσι; τί νὰ γείνωσι;

Δύσκολον εἶνε νὰ παραστήσωμεν τὴν θλίψιν τοῦ δυστυχῶς γέροντος καὶ τοῦ συντρόφου του· εὐτυχῶς ὁ ἀτυχὴς τυφλὸς ἦτο γνωστὸς εἰς τινὰς συνοικίας τοῦ Ἄστεως, ἡ κατάστασις του ἐκίνησε τὸν οἶκτον τῶν ἀνθρώπων, καὶ, ἂν καὶ ὡς ἐκ τοῦ συμβάντος αὐτῷ ἔπαυσε πλέον τέρπων αὐτοὺς διὰ τῆς μουσικῆς του, αἱ πρὸς αὐτὸν ἀγαθαὶ διαθέσεις ἐξηκολούθουν ὡς πρότερον, καὶ ἅμα ἐνεφανίζετο, πᾶς τις ἐσπευδε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὸν ὄβολόν του. Οὕτως οἱ δύο φίλοι δὲν ἠθάνθησαν πολὺ τὴν ἀπώλειαν τοῦ μουσικοῦ ὄργανου· οὐχ ἦπτον μετὰ πόθου τὸ ἐνθυμοῦντο πάντοτε, ὡς ἐνθυμεῖται τις σύντροφον, ἐπὶ πολὺ συνδραμόντα αὐτὸν ἐν τῇ ἀτυχίᾳ.

Διήλθον οὕτω ἑβδομάδες τινὲς καὶ τοῦ γέροντος ἡ θλίψις ἤρχισε νὰ πράχνηται ὅτε ἡμέραν τινὰ ἤχος ἀρμονίου κρουομένου εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἐπληξε τὰ ὦτα αὐτοῦ. Τὸ τυχαῖον τοῦτο γεγονός κατ' ἀρχὰς ὀλίγον μόνον ἐκίνησε τὴν προ-

σοχὴν του, διότι τὸ Λονδίνον βριθεὶ τοιοῦτων νομάδων μουσικῶν, καὶ ἀρκεῖ ὀλίγα μόνον βήματα νὰ κάμηται εἰς τὴν ὁδὸν ἵνα ἀπαντήσῃ πλήθος αὐτῶν εἰς τὸν δρόμον του. Ἡ παρουσία ἐπομένως τοῦ μουσικοῦ ἐκεινοῦ οὐδόλως ἐπησχόλησεν ἐπὶ πλέον τὴν προσοχὴν τοῦ τυφλοῦ, ὅστις ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του ὅλως ἀδιάφορος.

Ἄλλ' οὕτω δὲν εἶχε τὸ πρᾶγμα καὶ μὲ τὸν ὀδηγόν του· εἰς τοὺς πρώτους ἤχους τοῦ μουσικοῦ ὄργανου ἤγός τι διέδραμεν ὅλον τὸ σῶμα τοῦ κυνός· ἡ οὐρὰ αὐτοῦ ἤρχισε ταραττομένη, ὕλα καὶ δὲ ἄπαυστοι· κατεδείκνουν τὴν κατέχουσαν αὐτὸν συγκίνησιν· εἶτα, ὡς εἰ αἴφνης ἐλάμβανεν ἀπόφασιν τινα, ἔστρε βιαίως τὸν κύριόν του πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἀντήχει τὸ ὄργανον, καθ' ὅσον δὲ προῦχῶρει, ἡ ἀναπνοή του καθίστατο μᾶλλον θορυβώδης, καὶ ἀγριώτεροι καὶ ἐκφραστικώτεροι αἱ φωναὶ του.

Τέλος φθάνει ἔμπροσθεν τοῦ παίζοντος τὸ ὄργανον, καὶ, ἰδοὺ! τὸ νοῆμον ζῶον δὲν εἶχεν ἀπατηθῆ. Ἦτο ἐκεῖ τὸ προσφιλὲς ὄργανον τοῦ κυρίου του, τὸ ὄργανον τὸ ὁποῖον εἶχε κλαπῆ ἐνῶ ἐκοιμῶντο. Ὁ κύων, σκανδαλισθεὶς τὸ κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τῆς ὁμοιότητος τῶν ἤχων οὐς ἤκουε πρὸς ἐκείνους οἵτινες τοσάκις εἶχον πλήξει τὰ ὦτά του, ἠθέλησε νὰ διευκρινίσῃ τὸ πρᾶγμα, νὰ διαλύσῃ τὰς ἀμφιβολίας του. Θυμᾶσιον ὀρμέφυτον ὠδήγησεν αὐτὸν, τὸ δ' ὀρμέφυτον τοῦτο δὲν τὸν ἠπάτησε.

Τὴ νὰ ὀρμήσῃ κατὰ τοῦ κλέπτου, νὰ ἀρπάσῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λαίμου, νὰ προσκολληθῆ εἰς τὸ περιπόθητον ὄργανον καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριόν του διὰ τῶν ὕλακῶν ὑπῆρξεν ἔργον μιᾶς στιγμῆς. Οἱ θεαταὶ τῆς παραδόξου σκηνῆς κατ' ἀρχὰς ἐμειναν ἐκπληκτοὶ ἐκ τοῦ ἀπροσδοκίτου συμβάντος· εἶτα δ' ὑποπτεύσαντες ὅτι μυστήριον τι ἐκρύπτετο εἰς αὐτὸ, ἐζήτησαν νὰ ἐρευνήσωσι τὴν ὑπόθεσιν. Ἠρώτησαν λοιπὸν τὸν τυφλόν, ὅστις εἶχε τὰ πάντα ἐνοήσει, οὗτος δὲ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ κυρία πρὸς τὴν ὑπῆρέτριαν:

— Σοφία, τὸ ζουμί ποῦ μοῦ ἔφερες, εἶνε κρῦσ' ἔλα πάρ' το ἀπὸ ἰδῶ.

— ὦ, κυρία, πῶς γίνεται; ἐγὼ ὅταν τὸ ἔφερνα, τὸ δοκίμασα κ' ἦταν ζεστό!

— Πῶς; ἐδοκίμασες τὸ ζουμί μου;

— Ὅχι δὲν τόβαλα ἔς τὸ στόμα μου· ἔβαλα μόνον μέσα τὸ δάκτυλό μου!

* *

Ὁρισμοὶ φιλοσόφου·

Ἀγαθότης: Ἄθωα μανία, τὴν ὁποίαν θεραπεύει ἡ πείρα τῆς κοινωνίας.

Σοφός: Ἀνθρώπος γνωρίζων τόσα, ὥστε νὰ ἔχῃ συνειδήσιν τοῦ τί ἀγνοεῖ.

Ρυτίδες: Οὐλαὶ τῆς ζῶης.